

AIBINA

REVISTA POPULARA

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACTIE:

ION KALINDERU

F. Gârboviceanu	▲	P. Dulfu
G. Coşbuc	▲	V. S. Moga
G-I P.V. Năsturel	▲	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	▲	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼	C. C. Pop. Taşcă.

M. Gruber
BUC.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). București.

Cferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, brillantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugali, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și comestice higienice, pieptini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menajiu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirit denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amidale și curat uleiul din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bugiie, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuințate la vindecarea suferinșilor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetriceii și Chirurgiei, Opticeii și Dentisticeii, ca : vată și tiloane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehuse, pompe trage-lapte și biberone, ploști și lighiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, siringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulversitoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare, thermometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porcelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8

» » » 6 luni : 3 | Un număr 15 bani

Pentru anușeluri 1 leu lina. Mica publicitate, 5 bani cuvântul,

Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

M. Sadoveanu, Poiana lui Ion Pietraru și Băile Oglinzi. — *General P. V. Năsturel*, Inscriptiuni vechi la biserica din Fierăști. — *Get.*, Curgere de sânge din nas. — *J. N.*, Rămășițe creștinești în Dobrogea. — De pe Domeniile Coroanei. — *C. I. Oproiu*, Duceți-vă la doctor! — *V. S. Moga*, Cronica agricolă, comercială și economică. — *Apel.* — *St. Kirtzescu*, Istoria instrucțiunii și a educațiunii de F. Guex. — *A. Vântul*, Păunul. — Din activitatea cercurilor culturale. — Cronica săptămânii. — Informațiuni. — Dar de Crăciun. — Mulțumiri.

Sfaturi practice: Serumul de tutun. — Păstrarea semințelor de pomî.

Idei și propuneri: Vânzarea lumânărilor de ceară.

Ilustrațiuni: Biserica din Fierăști. — Lacul din mijlocul Expoziției naționale. — Păun.

Poiana lui Ion Pietraru și Băile Oglinzi

Fintr'o după-amiază călduroasă pornim la băile Oglinzi, peste dealul pietros și păduros, pe lângă cetatea Neamțului, prin albia de puhoiu de munte.

Drumul celălalt, drumul mare, e prez cunoscut, și de plăcerile lui nu suntem ahtiați deși lumea nemțeană e mândră de el și mai ales de tramcarul care duce nu știu de câte ori pe zi lumea la băi. Caii acestui tramcar, patru cai cu urechile pe spate și cu buzele de jos atârtnate, au fost în floarea vârstei acū douăzeci de ani. Nici frumusețile târgului nu ne îndeamnă, deși oameni cari au mai fost pe aci și localnicii, ne încredințează că spitalul, «Spitalul de Neamț» e ceva care merită puțină osteneală; și deși aceeași vizitatori și localnici ne vorbesc cu căldură despre gospodăria comunală, despre grădina publică, despre foisorul de foc, o căsuță aninată pe coasta unei râpe, și despre alte multe lucruri. Mai ales despre străjerii comunei, ne vorbesc minunându-se, oameni cu ciubote dintr'o vacă, în cojoace de berbec, cu căciuli până la gât și cu băte năstrușnice pe umăr, cari strigă toată noaptea cât ce pot de tare, și despre paznicul pojărniceii de pe râpa stearpă, care «câtă vreme nu-i foc, buciună din cornul de taur — ca să știa lumea că nu-i nici o pri-mejdie și să doarmă liniștită...»

Fiecare colțisor din lumea asta își are curiozitățile lui. Adevărate ori scornite de rău-voitori, acestea sunt curiozități dela Târgul Neamț, altele n'am avut fericirea să văd și să aud în scurtul timp cât am trecut pe drumul mare. Spre altceva nu mă simțiam pornit. Tot așa nu mă simțiam pornit să văd satul Oglinzi : tot pe drumul mare trecând văzusem, cred, tot ce se poate vedeă din fugă în comuna Oglinzi : văzusem primăria — o primărie mândră cu giamuri mari, și la giamurile mari perdele tricolore... Imi eră destul. Mai mult nu doria sufletul meu.

Mai bine am pornit-o deadreptul prin pădure. Cu cât înaintăm și urcăm cu atât locul se sălbăticește, cu atât râpa se îngustează. Prin pietrișul sfărâmicios, din humă, chiflesc și es la la lumină pânze subțiri de apă, umezind locul și înflorindu-l cu rugină. Urcăm pe trepte naturale călcăm pe iarbă moale, pe sub copaci bătrâni, printre cari lumina răzbate și plouă argintie, îndulcind, pe unde se întinde, verdele pajistei.

Și deodată lumina crește, — deodată intrăm printre stâlpi rari, albi ca de var, intrăm în poiana de mestecenii, în poiana lui Ion Pietraru, într'o tăcere de biserică. Vânt nu bate, nici un zgomot nu turbură adâncă liniște, și mestecenii poienii dorm liniștiți, abia își mișcă ca în vis, sus, în soare, pletele verzi deschise, bătând într'un galben de aur în cernerea razelor. O adâncă pace, o adâncă liniște, o cucernicie albă, curată, ne impresură.

Și totuși locul acesta cu aer de biserică are un trecut puțin creștinesc. Pe aici sălășluia odinioară vestitul hoț Ion Pietraru, despre care am auzit o mulțime de povești în copilărie.

Cine știe ce chinuit a fost omul acesta ! Sa a ținut ani întregi la drumuri mari, a zguduit de piept mulți negustori și le-a zmulș dela brâu pungile cu aur ; a înțepat pe mulți ciocoi cu vârful jungherului și le-a cântat zicând :

Să prind pe ciocoi de barbă
Și să-l pun să pască iarbă...

Și după aceea, când l-au prins și l-au judecat și l-au osândit la spânzurătoare, s'a arătat așa de blajin și de supus, cu sufletul așa de înfrânt, cu inima plină de cucernicie, de s'a minunat o lume. Și mitropolitul care eră pe atunci la lași, «bunul părinte Veniamin» s'a pus luntre și punte ș'a scăpat de hoț dela moarte. «Am să-l călugăresc și are să se stângă în liniștea și în îndurarea domnului... Acesta-i un om rătăcit...»

Și în adevăr că un rătăcit fusese Ion Pietraru. Slugă mai credincioasă n'a avut părintele Veniamin niciodată, cu suflet mai înfrânt, și mai domol și mai cinstit. Așa, o bucată de vreme, până ce într'un rând, treceau cu trăsura pe aici, prin codrii Neamțului, spre mănăstiri, și ca de obicei Ion ședeă în coadă, îndărătul sfinției sale. — Și zice că eră primăvară, mirosia pământul plin de apă ca un burete, și adia vântul și clătia domol frunza tânără. Ce s'a petrecut în sufletul omului aceleia atunci, nimeni nu poate să știe. I s'au aprins ochii și i s'a schim-

bat glasul. Ş'a zis domol, adânc, ostenit, ca într'o suferinţă : »Sfinte părinte, pune să mă lege, să mă lege strâns, că nu mai pot ... Nu mai răspund de mine ...»

S'a speriat tare atunci părintele Veniamin, nu mai cunoştea pe sluga cea blajină, s'a speriat ş'a dat poruncă să l lege. L-au legat. Şi oftă, şi gemea; îi ardeau ochii şi-i tremurau nările. Aşa de aprig se aprinsese într'nsul dorul codrului.

Mă gândeam la întâmplarea aceasta şi la multe altele, şi treceam prin liniştea poenii. Flori galbene şi roşii se ridicau pe marginile cărării, şi prin iarbă fragile cu miros abia simţit sticleau ca rubinuri mari. Tufe înalte de ferege creşteau în locurile mai umbrite, îşi săltau în sus şi apoi îşi încovoiau gingaş spre iarbă cotorul ca de pană, de culoare verde-bălae. Părintele Enăchescu tovarăşul nostru, se opreşte o clipă. «Uite, aici, zice el, poposeia Ioniţă Pietraru ; aici făceau mâncare şi mestecau mămăliga tovarăşii lui ...»

Da, pe aici cântă haiducul de răsunau adâncurile, de aici scoborâ spre Oglinzi la drumul mare, ori dincolo în câmpia Ozanei, de miluia pe văduve şi pe orfani, — e mult, mult tare de atunci, par'că nici n'ar fi fost. De multe ori în faţa locurilor de care se leagă amintiri stăm înmărmuriţi. A fost ceva, cândva, în aceste locuri pe care le simţim, pe care le călcăm? Nu, altul eră răsunetul adâncurilor, alta mireazma pădurii, alta eră pădurea. Nu, alţii suntem noi acum. — A fost, a fost cu adevărat, — şi totuşi istorisirile le ascultăm ca pe nişte bazme care ne mişcă, dar care nu sunt decât bazme.

După ce coborîm prin sălbatecele poteci de lângă Bursucărie, după ce prin râpi sterpe privim deschizăturile viziunilor de viezuri, eşim deodată la soare, într'un colţişor de raiu, împresurat de trei părţi de pădure deasă, care creşte şi urcă măreată culmile. Stabilimentele, otelul, restaurantul, toate albe, acoperite cu tablă roşie, dorm, dorm triste în soare; şi după amiază caldă nimeni nu se mişcă prin alei, printre straturile de flori, prin umbroasa margine de pădure. Pe ici, pe colo, natura îşi cucereşte drepturile ei, a sălbătăcit iar ce a curăţit şi a micşorat mâna omului. Se cunoaşte după toate că băile acestea bogate în ape bune, sărate, merg spre părăsire, deabia clădite, decad, lângă înflorirea Bălţăteştilor care rād de cealaltă parte a Târgu-Neamţului. Dar în liniştea şi în tânăra ei agonie, cu atât e mai poetică staţia aceasta. Şi puţinii bolnavi cu adevărat, nu aud nici muzici ungureşti, nu privesc cu obidă nici dănţuitori în baluri; singuri în otelul liniştit, privesc minunatul colţ de verdeaţă, ascultă zvonul pădurii şi petrec în tihnă zile aurii de vară.

A! ba zărim o fiinţă omenească, cu un ştergar pe umăr. Trebuie să fie un chelner. Ne zâmbeşte fericit : suntem un eveniment. Par'că ar fi sosit o corabie din depărtate locuri într'un port mic, sărac, lăturalnic. În faţa casei spre care ne chiamă prieteneasca lui înlăţişare, o tablă spune lămurit, cu litere mari, albe; *Restaurant cuşer*. Ceva ciudat apare pe fruntea noastră, şi

chelnerul bagă de seamă. Se apropie mai mult, își mângâie bărbia rasă, și ne privește cu ochii mari cari sticlesc trist pe fața-i necăjită. Acum, aproape, vedem că omul care ne zâmbia, e un om necăjit.

«Astă, firmă, hobotnici... zice el tainic. Sărut mâna, părinte... Cu plecăciune... Poftiți... Avem și bere...»

Apoi se gândește la un argument hotărâtor, și adaugă:

«Și eu pot să zic că tot dintre creștini fac parte, măcar că m'am născut Ovreu... Să vă spun drept... O soră a mea s'a botezat... Și cealaltă... s'a dus... a fugit... adică a trăit cu un căpitan... Pe urmă a murit. — Poftiți... Berea-i proaspătă... Avem și vin dacă doriți, dar berea-i mai bună...»

Și iar se gândește la ceva:

«La noi, aici, rar vin vizitatori... merge rău, foarte rău...»

Și pe fața-i necăjită, ochii îi lucesc mai triști, parcă și el e unul din puținii bolnavi cari, din drumul spre mormânt, se abat o lună în această blândă și pașnică vale.

Mihail Sadoveanu.

INSCRIȚIUNI VECHI

LA

BISERICA DIN FIERĂȘTI (Ilfov) (1).

Pe cât ne-a fost de ușor să demonstrăm erorile «Trompetei» semnalate mai sus, pe atâta trebuiă să fim de circumspecți acum când intrăm în perioada conjecturilor. Suntem în fața unui problem istoric, iar Istoria nu ar mai servi la nimic, nu ar fi o știință, dacă nu am proceda față de ea cu multă scumpătate. Cititorul este deci înștiințat.

Până ce principele *Miloș Obrenovici* să devină, în 1830, proprietarul moșiei *Fierăști*, mormintele boierești din biserică, ca și însuși sf. locaș, au fost întreținute și supravegiate de urmașii de sânge ai fericitorilor ctitori. Și, nu se poate admite că în biserica din Fierăști lumea ar fi călcat cu picioarele peste mormintele celor adormiți acolo. Ca probă ne stă piatra mormântului jupănesei *Despinei*, piatră produsă la pagina 229 a *Albinei*, și care se află în perfectă stare de păstrare, putem zice.

(1) Vezi *Albina* No. 9 din 26 Noemvrie 1906.

La pagina 230 să se șteargă dela nota 3 și să se scrie la nota 2 «și Sate și Mănăstiriri de acelaș, pag. 251», fiind vorba tot despre neînțelemeiatele epitete ce d-l Iorga aruncă bietului boier *Udriște* numindu-l «pretențios pedant care își zicea în toate limbile și în toate felurile», inclusiv *Iorest* greșit citit de d-l Iorga pe pisanie, precum greșit a citit și pe *Cazan*, numindu-l «*Caznagă Tutrela* cu un (sic) alături. Udriște va rămâne tot «omul cu multe cunoștinși» cum îl numea altă dată d-l profesor Iorga.

Dela 1830 încoace, principele *Miloș* făcù mai multe reparațiuni. Prima fu pardosirea bisericeii cu cărămizi și zugrăvirea interiorului. Ctitorii, de vor fi fost zugrăviți pe pereți, — lucru și probabil și posibil — azi nu se mai vād; apoi, pardosirea atrase după sine scoaterea afară a pietrelor tombale. Ele fură zidite în peretele exterior dela intrare, la dreapta și la stânga, ne spune Sf. Sa septuagenarul Paroh.

Cum și ce fel, nu se știe, fapt este că o piatră, piatra *cea ștearsă*, care formează obiectul discuțiunii de față, ajunsese dela 1830, treaptă la *pragul intrării* boierești (miazăzi) și aci rămase «până mai acum vre-o 20—30 de ani», îmi spune iar cucernicul Paroh, «când fu scoasă de acolo și pusă *ca treaptă la intrarea de afară a pridvorului*, (apus) astfel «cum o vedeți d-voastră acum, domnule General.»

«Acum vre-o 20—30 de ani» se înlocuise în biserică, pardoseala de cărămizi a principelui *Miloș*, cu *asfaltul* care există azi și atunci piatra în cestiune fu pusă ca treaptă la ușa dinafară dela intrarea principală. Și, din nenorocire, ea fu așezată cu inscripțiunea astfel ca să se tociască și *buchile* care până atunci scăpaseră de această nefastă operațiune.

Când d-l profesor Iorga o citi, piatra eră, de sigur, cu partea ștearsă, vărîtă cu o mică porțiune, sub *odihna* superioară dela ușe. Noi încă am aflat'o în această tristă situațiune, dar cu permisiunea, ba chiar cu insistența reiterată a venerabilului paroh, ea fu scoasă de-acolo, spălată, luată forma inscripțiunii și fotografiată de noi; apoi o așezarăm în picioare, rezemată de zidul bisericeii, «până ce se va zidi la locul din «care fusese scoasă mai înainte.»

Intâiu. După părerea noastră, d-l profesor Iorga a fost indus în eroare de cel ce i-a comunicat «cuvintele și frânturile de cuvinte» reproduse de d-sa în opera citată (doc. 180, pag. 90), căci, după cuvinte: «† *zde esta groba*» nu urmează nici trei nici 30 de puncte, ci toate cuvintele șterse de pe laturea stângă a pietrei, apoi cele dela picioare, după care vin cele de pe laturea dreaptă și, în urmă abia se continuă cu «ЖЕ ТЯК...» (vezi figura). Nu s'a citit deci cum trebuia să se citească.

Al doilea. Data citită de d-l profesor, sau de corespondențul domniei date, a fost și ea greșită, cum se poate vedea pe figură: cititorul nu a ținut seamă de *unități* care îi erau indicate între altele și de liniile de încadrare săpate d'asupra și dedesubtul leatului și punctele dela începutul și dela sfârșitul anului. Acestea trebuiau să-i atragă băgarea de seamă. Avem dar de față pe 1624, 1626 și 1628, iar nu și pe 1620 Maiu 2, cum citește d-sa.

Dar, d-l Iorga comite *personal* o a treia greșeală afirmând (1) că:

(1) Vezi *Inscripții din Bisericile României*, 1905, pag. 90—1.

«De aci se înțelege numai atâtă că mortul a părăsit lumea la 2 Maiu 1620. Cred că el nu poate fi altul decât acel «*Fiera Logofătul* care scrie un act al lui *Mihai Viteazul* la «6 Iulie 1600 (Bogdan, în *Prinos Sturdza* p. 165) și care eră, «după d. general *Vasiliiu-Năstrjel*, (Prefața la ed. lui *Varlaam și Ioasaf*, tradusă de Udriște Năsturel) tatăl lui *Udriște Năsturel*: acesta e, împreună cu sora sa Doamna *Elina* a «lui *Matei Basarab*, ctitorul bisericei din *Fierăști*. O altă «soră aveă un palat mare în apropiere, la *Vărăști* (*Macarie de Antiochia* p. 221).»

Va să zică, după d. Iorga, noi am fi scris, negru pe alb, în Prefața edițiunii lui *Varlaam și Ioasaf*, cum că *Fiera Logofătul* este tatăl lui *Udriște Năsturel*?!

Nimeni nu va află așa ceva nici la locul indicat de d-l Iorga nici în altă parte. Din contră, totdeauna am susținut și putem probă, ca $2+2=4$, că tatăl lui Udriște a fost marele Logofăt *Radul Năsturel din Fierăști*.

Este adevărat că în 1903 (1), d-l profesor Iorga a emis părerea că *Hiera Logofătul*, ispravnicul Scaunului Craiovei, ar fi începătorul *Năsturelilor*, dar această părere eră o simplă părere, ne documentată, și nimic mai mult. Ea a obse-dat, se vede treaba, pe d-l profesor într'atât în cât, în 1905 (2), avu recurs, întru susținerea ei, la edițiunea lui *Varlaam și Ioasaf*.

Dar despre originea *Năsturelilor* noi avem un studiu aproape complet și documentat. Să începem acum demonstrațiunea sau discuțiunea *pietrei a treia*.

1. Pe ce ne-am puteă întemeiă afirmarea cum că «din cuvintele și frânturile de cuvinte» reproduse de d-l Iorga, sau și chiar de figura noastră, s'ar înțelege că mortul dela «2 Maiu 1620» nu poate fi altul «decât acel *Fiera logofătul* etc.?»

Numele acestui Logofăt ar începe cu un X și pe piatră nu aflăm nici o slovă de aceasta, în frânturile de cuvinte sau în cuvintele întregi, afară doar de cifra 600 din milesim. Din contră, un cuvânt întreg redat de d-l Iorga prin «*Gradam*» ne reamintește numele lui *Radul* gravat pe piatră: Г. РѢДѢ. М.

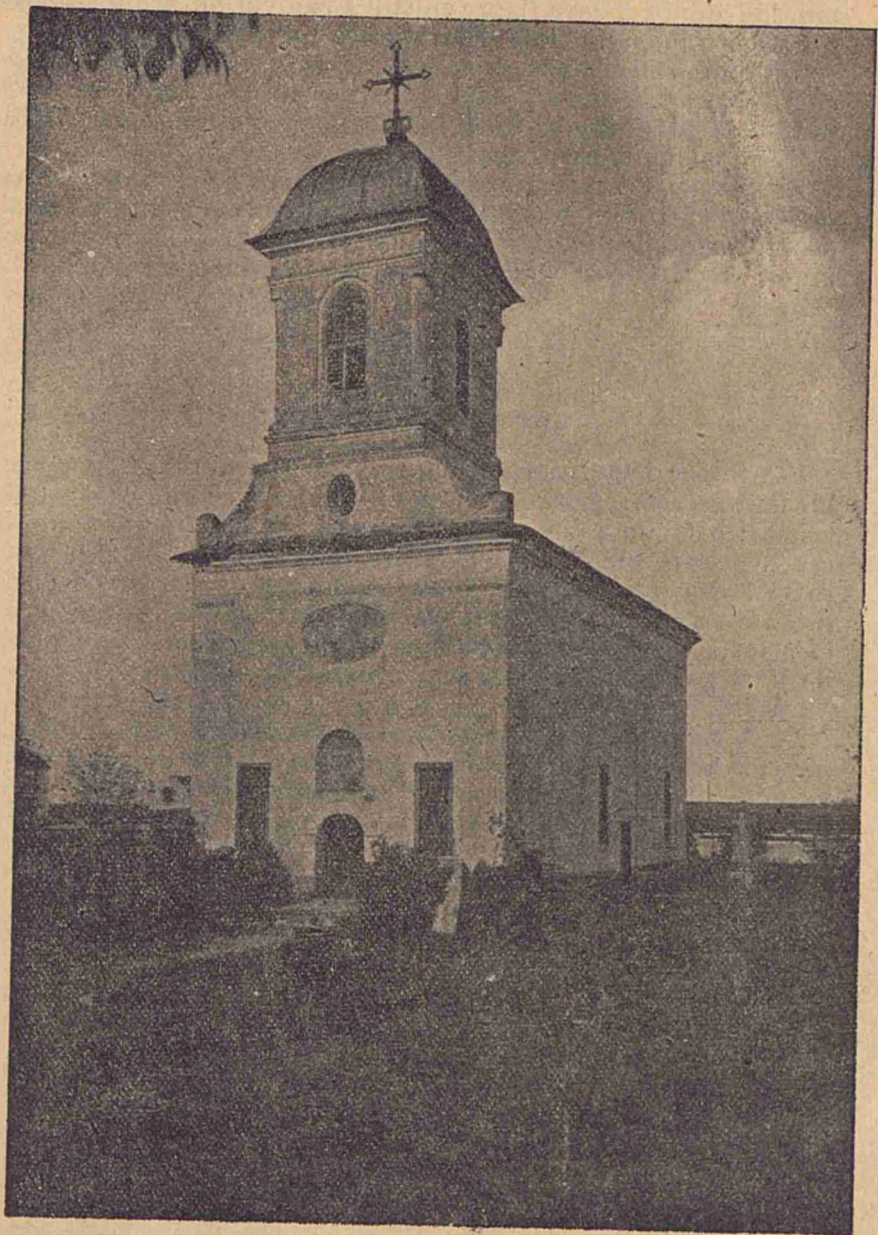
2. Admitem, de o cam dată, că d-l Iorga a citit bine 1620 Maiu 2. Cum s'ar împacă atunci afirmarea aceasta din 1905, că *Fiera* a murit la 1620, cu cea din 1903 (3), după care *Hiera biv*, vel Logofătul se află în divanul lui *Alexandru Vodă* dela 6 Iunie 1626?

Ori data de 1620 este greșită, ori părerea că *Hiera* e «începătorul *Năsturelilor*» este părere nesprizinită. Ambele hipoteze sunt deopotrivă de neîntemeiate. În adevăr, pe pia-

(1) Iorga *Studii și Documente*, V, pag. 710.

(2) Idem *Inscripțiuni din Bisericile României*, pag. 90—1.

(3) Iorga *Studii și Documente*, V, pag. 710.

Biserica din Fierăști (Ilfov).

tră, (vezi figura) se poate citi ori «*anul Domnului 1624 Maiu 2 Dumineca Prea sfintei curate, etc.*» ori 1628 Martie 2, iar cât despre Hiera, însuși d-l Iorga nu este bine edificat, numindu-l odată Hiera ispravnicul Craiovei, altă dată Hiera din Orășt(i) și altă dată Hiera tatăl lui *Stroe* (1).

Contimporan cu acești «*Hiera Logofătul*», mai eră și însuși *Radul Năsturel*, cam de o vârstă cu ei, și care ar fi putut mai degrabă să fie el luat drept «*începător al Năsturelilor*» ca unul care se și iscălea astfel.

Nu putem deci admite nici lectura nici consecințele trase de d-l Iorga, din *rebusul* ce ne înfățișează această piatră de mormânt, *rebus* pe care noi credem a-l putea tâlmăci altfel, *după documentele de care dispunem până azi*.

General P. V. Năsturel.

(Va urma).

Curgere de sânge din nas.

Foarte des întâlnim oameni cărora le curge sânge din nas. La unii această curgere de sânge poate să vină din următoarele pricini: o lovitură sau o cădere pe nas, căldură prea mare la cap, o ușoară urcare a sângelui la cap (congestie) La alții poate să vină din pricina unei boale. Astfel cei cari sufer de unele boale de sîcat au și curgere de sânge. Cei cari au sânge puțin încă pot suferi de acest neajuns și chiar unele femei. Un bolnav de tifos poate iarăș să aibă la începutul boalei curgere de sânge pe nas.

Dacă curg vre-o câteva picături și sângele se oprește, nu e nici un neajuns. Din potrivă se poate ca sângele să curgă mult, și în mai multe rânduri; atunci se scimbă lucrul. S'au văzut capuri când din pricina scurgerii de sânge pe nas bolnavii au leșinat și au fost puși în primejdie de moarte.

E nevoie ca cei din jurul bolnavului să-i dea de grabă ajutoare.

În potriva curgerii sângelui din nas sunt mai multe mijloace și anume:

1) Bolnavul să-și ridice în sus brațul de partea nării din care curge sângele. să-i se lege mai tare cu o batistă brațul în locul dintre cot și umăr. În acest timp să se apese nasul, strângând nările bine între degete. Batista se va scoate, atunci când bolnavul va spune că i-a amortit mâna.

2) I se poate vârî în nare o bucată de vată, așa ca s'o astupe bine. Dacă sângele nu stă, vata se poate muia în puțin oțet sau zeamă de lămâe.

(1) Hiera logof. ispravnicul Craiovei ar putea fi un *Boldesc*.

Hiera > tatăl *Papei*, bunicul lui *Preda Floricoiul*, un Greceanu.
> > din Orăști, feciorul lui Drăghici Logof. ot Orăști.
> > tatăl lui *Stroe*, un Leurdeanu.

Toți diferiți unul de altul.

3) Se mai poate muiă vata într'o soluție de antiperină (anume la 1 gram din această doctorie se vor pune două lingurițe de apă caldă) și se va ține în nas, până când nu va mai fi teamă de curgere de sânge.

4) Foarte des am oprit o curgere de sânge cu vată muiată în ceaiu rece de «*coada calului*». Aceasta e o buruiană care crește prin locurile mocirloase. În știință i se zice «*equisetum*».

Oricare din aceste mijloace se va întrebuiță, poate fi însoțit la nevoie și de o baie fierbinte de picioare, făcută cu apă sărată.

Unii mai opresc sângele de a curge din nas băgând apă caldă înăuntru cu ajutorul unei stropitori de sticlă (siringă), în timp ce se toarnă apă rece la ceafă.

Se înțelege că dacă leacurile aceste nu fac să înceteze sângele, bolnavul nu trebuie să stea cu mâinele în sân. El trebuie să se arate și doctorului, care căutându-l va putea găsi pricina răului. Vindecând la timp pricina, va dispăre și răul.

Când cineva a pierdut prea mult sânge, e nevoie să se hrănească mai bine cu carne, ouă, lăpturi, să se odihnească și să ia și unele medicamente întăritoare.

Get.

Rămășițe creștinești în Dobrogea.

Archiepiscopul catolic din București, d-l Raymund Netzhamer, a publicat în «*Rumänischer Lloyd*» un articol în 7 numere despre rămășițele creștinești în Dobrogea noastră cât și despre istoria ei.

Scriitorul arată toate înbunătățirile ce s'au făcut în Dobrogea dela 1878 și până azi: podul dela Cernavodă, portul dela Constanța, ușurarea plutirii pe Dunăre, înmulțirea drumurilor. Dar nu de astăzi s'a văzut rostul acestor ținuturi, ci încă de mult, înainte de nașterea lui Hristos și multe sute după aceea Dobrogea a avut rost mare, a fost căutată, întărită și bogată. Sub Romani i se zicea mai ales Sciția mică. Romanii cucerind-o înainte de-a fi luat Dacia, au întărit-o cu cetăți, cu lagăre și cu mulțime de soldați de-alungul Dunărei, până la vărsarea ei în Mare, dar mai ales după cuceririle lui Traian, au dat Dobrogei toată îngrijirea. Tomi, unde e astăzi Constanța, eră port însemnat; iar pe lângă ea mai erau și altele, căci țarmul nu se mâlise așa de mult ca în zilele noastre.

Scriitorul spune că Dobrogea e însemnată nu numai ca parte militărească a împărăției romane, dar mai ales ca parte creștină.

Sciția (Dobrogea) se întindea dela Mangalia (Callatis) până la gurile Dunărei. Orașele de pe lângă Marea Neagră și Dunăre erau colonii grecești. Capitala lor eră Tomi sau Tomis. Romanii au cucerit și ținutul la 25 în. de Hr. și au întărit-o pe lângă Dunăre; căci peste apă erau stăpâni barbarii. Acest hotar întărit e *limes scythicus*, granița scită.

La vre-o 10 ani după Hr. a trăit la Tomis, Ovidiu, surghiunit de

împăratul August. Se spune, dar nu e nici o dovadă, că apostolul Andreiu, a propovăduit evanghelia în Sciția (Dobrogea). Dar creștinismul a trebuit totuși să pătrundă în orașele cari erau în legături de negoț cu cele din Asia mică și din Macedonia, unde a propovăduit Pavel. De asemenea o fi venit cu ostașii aduși a-colea din Asia mică, Italia și Spania.

Dar nici din epoca mai apropiată de vremea apostolilor, nici chiar din timpul când Dacia era provincie romană (106 după Hristos până la 274) și nici de pe când o parte mare din locuitorii Daciei părăsite au trecut Dunărea, poate și în Dobrogea, nu avem nici o dovadă pipăită și neîndoioasă despre creștini în această parte.

E adevărat că se cunosc mulți mucenici din Axiopolis (Cernavodă) și Tomis (Constanța); dar mai cu seamă de pe vremea lui Dioclețian (284—305), ba chiar de pe a lui Licinius și Constantin cel Mare. Apoi erau, se vede, slujbași dela curte surghiuniți acolo și nu localnici.

Cu toate acestea, zice scriitorul, trebuie să fi fost comunități creștine tainice; căci, înainte de Constantin se ivește Sciția deodată cu comunități numeroase și cu un episcop în frunte. Așa pe vremea lui Dioclețian au fugit la Halmyris oraș al Dobrogei preotul Epictet și tânărul Acteon pe care cel di'ntăiu îl adusese la creștinism. Aci, la Halmyris, au primit cei doi fugari moartea mucenicească, la 290 după Hr. Înainte de aceasta au fost sosit aci părinții lui Acteon, pe cari i-a botezat episcopul Sciției Evangelicus, care sosise la Halmyris cu preotul Bonosus.

Eusebius ne spune că la sinodul dela Nicea (325) a fost și episcopul Sciției. Pe vremea împăratului arian Valens (364—378) eră episcop în Dobrogea Bretanion și anume cu șederea la Tomis (Constanța), unde vor fi stat și ceilalți mai vechi. Împăratul a căutat să-l aducă pe episcop la eresul lui Arie, dar n'a izbutit, ci episcopul și poporul au eșit din biserică, lăsându-l pe împărat singur și s'au dus în cealălaltă biserică din Tomis. Întâmplarea lui Bretanion o povestește scriitorul Sozomenos, care mai adaogă că pe atunci toată Sciția avea numai un episcop. O hartă dela 366, deci de pe vremea lui Bretanion, arată în Dobrogea 14 orașe, între cari mai însemnate Tomis (Constanța), Axiopolis (Cernavoda) și Troesmis (Iglița).

Valens a surghiunit pe Bretanion, apoi l-a chemat îndărăt, căci Goții amenințau provincia. Dar aceștia l-au bătut pe împărat în 277, iar în 278 l-au omorât.

La sinodul pe care l-a adunat la Constantinopol, în 381, Teodosie cel Mare, a iuat parte și Gherontie episcopul Sciției (Dobrogei). După Gherontie găsim pomenit la 400 și 402 pe Theotim filosoful, care a propovăduit credința creștinească la Huni și ținea partea lui Ioan Gură de aur. La 431 dăm de Timotheu alt episcop, care a luat parte la sinodul din Efes.

Pe la 448 eră episcop Ioan. Acesta a scris împotriva ereticilor Nestor și Eutichius. Mercator a tălmăcit în latinește o parte din această lucrare. Toți laudă frumusețea și priceperea episcopului și limpezeala cu care arată greșeala ereticilor în potrivea căror a scris.

Iată deci un episcop, din Constanța veche, dela care ne-a rămas și ceva scris.

La 451 eră episcop Alexandru, care a luat parte la sinodul din

Chalcedon. Vine Theotim al II-lea care a fost episcop pe vremea împăratului Leon (457—474). A scris împăratului că primește hotărârile sinodului dela Chalcedon. Această scrisoare s'a păstrat. În 519 eră episcop Paternus, care a avut o judecată înaintea solului papei și a împăratului Justin. La 520 a fost la sinodul din Constantinopol și a iscălit o înștiințare către papa Hormisdas. Cel din urmă din episcopii dela Tomis e Valentinianus, care a stat în corespondență cu papa Virgiliu (550). La 553 eră la sinodul din Constantinopol.

La sinodul al 7-lea, la Nicea, la 787, a fost Teodorus, episcopus Tropaeorum. Deci în acel timp nu mai ședeau episcopii Scîției la Tomis, care căzuse în timpul năvălirilor cu vre-o sută de ani în urmă.

Inscripțiuni vechi se găsesc foarte puține. Una s'a aflat în țințirumul dela Vaspunar la 15 klm. spre miazăzi-apus dela Adamclisi. D-l Tocilescu o socoate din veacul al VI-lea, de pe forma literelor. Piatra are pe ea două cruci și e scris pe ea grecește și latinește: «*Lemnul crucii a pierit, dar iarăși a înflorit*». Alta e scrisă grecește și are pe ea un porumbel, ca adesea în catacombele din Italia. Lipsește o parte din inscripție, dar se poate citi: «*Când vei vedea mormântul, nu merge mai departe, iubite, ci oprește-te puțin*». Tot d-l Tocilescu mai vorbește de două bucăți, pe una dela Constanța e litera lui Hristos și un început de inscripție; iar pe alta, o bucată de cruce.

D-l Netzhammer vorbește pe larg de o inscripție păgână, dar în cea mai strânsă legătură cu istoria creștinizmului în Dobrogea. E pe o piatră aflată aproape de Mahmudia (Salsovia), în 1865 și păstrată până la 1903 într'o grădină din Malcoci.

Se știe că după ce Constantin cel Mare a învins la 312, pe Maxentian lângă Roma, a dat în 413, împreună cu Licinius o poruncă, din Milan, prin care creștinii au căpătat voie a se închina cum vor fără teamă de prigoniri.

Însă curând Constantin s'a certat cu Licinius și acest din urmă a început a prigonî pe creștini și a se sprijini pe păgâni. Piatra de lângă Mahmudia (Salsovia) e din timpul când Licinius rupsesse pacea cu Constantin și nu apucase a fi învins și ucis, (din 322 după d-l V. Pârvan: *(Salsovia, Convorbiri literare No. 11 an XL)*). Pe piatră vedem c'a fost ridicată în ziua a 13-a. (A 14 după d-l V. Pârvan: *Salsovia, Convorbiri literare No. 11 an XL*) înainte de calendele lui Decemvrie (deci la 18 Noemvrie), zeului Sol (Soarele) și că împăratul Licinius a poruncit ca mai marele și oastea din Salsovia să serbeze în această zi în fiecare an pe zeu cu făclii, cu tămâie și cu libații (turnare pe pământ de vin, untdelemn). Comandantul Valerius Romulus a urmat porunca și-a ridicat această piatră. Tot odată Licinius a pus de-au sfărâmat numele lui Constantin de pe toate inscripțiile, între altele de pe piatra dela Tropaeum, prin care se arată că împărații Constantin și Licinius au înnoit orașul.

Ce icoane sau alte rămășițe s'au aflat în Dobrogea?

D-l Netzhammer, sprijinindu-se pe descoperirile d-lui Tocilescu, arată că la Constanța s'au aflat lămpi de lut cu semnul crucii pe ele sau cu litera lui Hristos. La Adamclisi (Tropaeum), Fakler a găsit în 1895 lămpi cu mânere în formă de cruce. Bani bizanțini cu Hristos propovăduind s'au aflat pretutindeni în Dobrogea.

E ciudat că la Constanța nu s'a putut da de urma celor două

biserici ce erau acolo pe vremea lui Valens și a episcopului Bretanion. E cu putință ca Tomis să fi fost pe locul unde marea a dărâmat din țărâm, în timp ce mai spre miază-noapte mălăturile au înnaintat uscatul cu vre-o 20 de kilometri.

Cele di'ntâiu urme de biserici creștine s'au aflat la Troesmis (14 km. spre miazăzi de Măcin) în apropiere de Iglița de astăzi. Peste monete și pietre cu inscripții a dat la 1860 un francez, More. Consulul francez Engelhardt a trimis copii la Paris, Dethier (1860) la Viena și consulul Rusiei la Berlin pentru Mommsen. Multă vreme se vorbiă de aceste inscripții și de lumina ce au aruncat asupra unor puncte întunecoase din istoria Romanilor. O comisiune franceză a făcut săpături acolo în 1865, iar Baudry a ridicat planurile ruinelor și-a încercat a arăta cum erau clădirile, pe vremea lor. More a răușit a face pe Turci să oprească săpăturile, pe cari le-au început după 1880 d-l Tocilescu. Acî aveau Romanii un lagăr întărit pe vremea lui Ovidiu, iar mai târziu au făcut unul mai la miazăzi. În acestea stăteau într'o vreme legiunea I-a italică și a V-a macedoneană.

Din satul din împrejurime s'a făcut un oraș, care, pela sfârșitul veacului al treilea, eră întocmit ca și alte orașe romane. În veacul al 4-lea Goții au ruinat totul. Justinian (527—565) a zidit alt Troesmis și l-a întărit puternic de tot cu ziduri, cu șanțuri și cu turnuri, întrebuintând pietrele din ruinele vechi.

Ruinele de azi sunt din orașul lui Justinian.

Pe planul făcut de Baudry se văd trei biserici clădite lângă drumul cel mare, care se întindea dela miază-noapte spre miazăzi. Vor fi fost biserici și în cetatea de miază-noapte. După Baudry două din bisericile descoperite aveau câte trei naosuri. S'ar putea află urme de biserici la Novridunum (Isaccea), pe care Justinian a ridicat-o de asemenea din nou, precum și la Axiopolis (Cernavodă).

Dar cele mai multe biserici creștine se află la Tropaeum Trajani, Civitas Tropaeensium sau Tropaeum (Adamclisi), în apropiere de care se află ruinele monumentului dela Adamclisi, ridicat, după d-l Tocilescu, la 108—109 în amintirea cuceririi Daciei. În apropiere fusese un lagăr întărit puternic întemeiat de Traian. Pe la mijlocul veacului al treilea eră municipiu cu senat. În 316 Constantin și Licinius ridică din nou orașul, care suferise mult de războaie și-i zise civitas Tropaeensium. Întăririle vechi le-a pus în stare bună, pentru apărarea graniței. În timpul dela Constantin până la Justinian trebuie să se fi zidit bisericile ce s'au descoperit la Tropaeum. Orașul se întindea pe vre-o 12 hectare și aveă două uliți mari: una dela răsărit la apus și alta dela miază-noapte spre miazăzi. În Tropaeum s'au descoperit cinci biserici, printre cari una eră biserica episcopală, aflătoare lângă zidul apusean al cetății. Cum că eră acolo episcopul Scitiei prin veacul al optulea, am spus mai sus. Lângă altă biserică s'au găsit o mulțime de pietre de mormânt și de capace dela sicrie de piatră, întrebuintate la acoperirea unui șanț.

Tropaeum e numai aproape pe un sfert descoperit și nicăieri nu s'a săpat până la temelile orașului de pe vremea lui Traian.

D-l Tocilescu, cum am văzut în alt număr al «Albinei», a vorbit de o icoană a sfintei Paraschiva săpată pe piatră și păstrată în catacombe, deci o fi mai veche decât decretul libertății din 313. A mai vorbit de niște icoane cu scene păgânești, dar pe

cari le-a spălat ploaea; acuma după ce le-au desgropat. Și acelea puteau fi dinainte de Constantin. D-l Netzhammer vorbește de niște zugrăvitori la o biserică din Tropaeum, cari s'au nimicit la aer; dar pe care a avut timp să le copieze unul din cei ce priveghiau săpăturile.

Cum foarte bine zice d-l Netzhammer, Dobrogea ar trebui cercetată cu deamănuntul și prefăcută în adevărat muzeu al trecutului nostru păgân și creștin.

I. N.

De pe Domeniile Coroanei.

Zilele trecute, d-l Ioan Kalinderu, a inspectat Domeniul Coroanei Domnița, din județul Râm. Sărat.

Domnia-sa, a vizitat cu această ocaziune, bisericile și școalele din Domnița și Piscu, fiind primit de preoți, învățători și numeroși locuitori, care i-au urat bună venire și i-au cerut mai multe sfaturi.

A asistat și la cursurile școlare și fiind satisfăcut de rezultatele constatate, a dispus înzestrarea școalelor cu material didactic. La școala din Piscu, a dispus a se face o magazie pentru produse.

Bisericii din Domnița, să se repare clopotnița și să se facă o intrare de zid. La biserica din Piscu, să se repare podeala din altar și să se îndrepte zugrăveala.

D-l Ioan Kalinderu, a fost și în Corbeni, unde a inspectat școala ce se construiește de Adm. Dom. Coroanei.

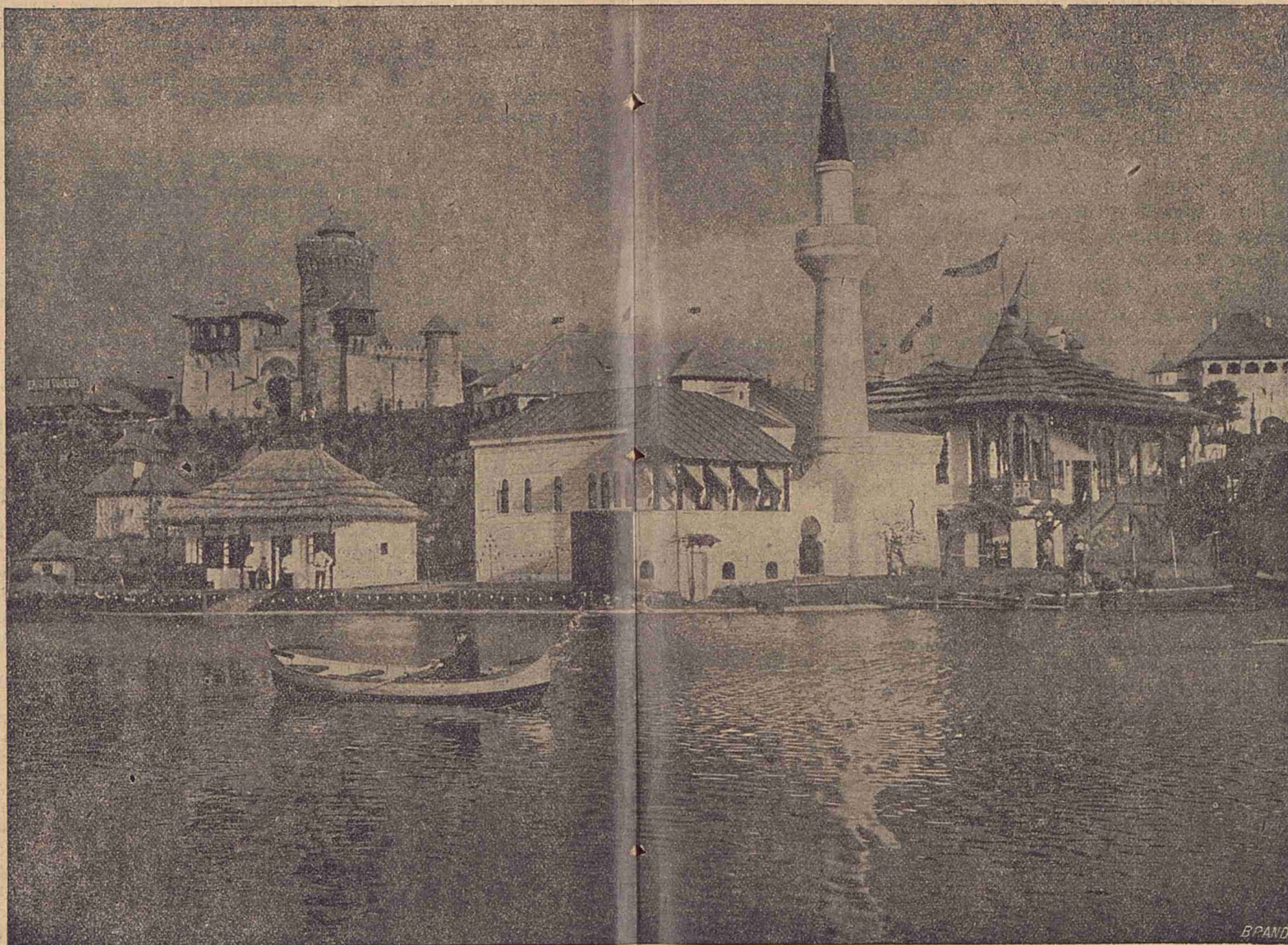
A mai vizitat societatea Economică Culturală «Spatarul Mișescu». După ce a luat cunoștință de mersul afacerilor băncii, a sfătuit pe săteni să fie economi, și muncitori. Administrația Domeniului Coroanei, s'a îngrijit totdeauna de dâșii și în dorința ce are de a i vedeă într'o stare cât mai bună, le-a făcut și le face toate înlesnirile, luând asupra ei, multe din cheltuelile comunei.

În învoelile agricole, încă ține seamă de înlesnirea sătenilor și dacă le cere să semene sămânță aleasă și să lucreze bine pământul, e pentru a obține o recoltă mai bună, din cari au și dâșii partea lor dreaptă. Pe lângă acest folos mai au și altul, acela că se obișnuesc cu munca câmpului mai îngrijită, că urmând astfel și pe locurile lor, vor avea roade mai multe. Aceasta se vede de alt-cum tot mai bine din recolta ce au avut din anii din urmă, între care, unii au fost atât de slabi, încât pe alocuirea nu s'a făcut nimic.

Dar Administrația Domeniului Coroanei, mai caută a face toate lucrările, astfel ca să le servească de pildă și e mulțumită ori de câte ori constată că e imitată.

Aceste cuvinte au fost primite cu însulețire de locuitori, care au făgăduit că își vor da și de aci înainte, toată silința de a urmă aceste povețe care le sunt numai spre folos.

Dela societate, d-l Kalinderu, a plecat la București, fiind petrecut de locuitori.

Lacul din mijlocul Expoziției naționale.

Duceți-vă la Doctor!

Este lucru dovedit că una din pricinile de căpetenie, care face să fie la noi în sate mulți morți, mai ales printre copii, este frica de doctor, pe cari o au sătenii. Omul cât trăește pe lumea aceasta, întâmpină tot felul de boale, unele mai ușoare, altele mai grele; apoi dacă el nu se caută din vreme cu doctor, boala își face mersul și, până să se trezească, l-a și pus în mormânt. Cele mai multe mame nu vor să-și altoiască cel puțin copiii, când sunt mici, și aceștia toți pier de vărsat.

Este, după cum vedem, un mare păcat că o sumă de oameni și copii se prăpădesc din lipsă de căutare și aceasta numai din cauza fricei neîntemeiate de doctor. Credința că babele se pricep în căutarea boalelor și pot vindeca, este o nenorocire, care face să moară cu zile mii de locuitori.

Cât n'ar câștiga țăranul român — și prin el țara întreagă — dacă ar gonii teama de doctor și s'ar căuta cu el la vreme și cum trebuie și ar îndepărta credința că babele ar putea să-l vindece.

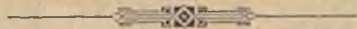
Statul caută să ne facă bine, înființând spitale și trimițându-ne doctori cari să ne vindece, și noi fugim, ne ascundem de ei.

Nu pot îndemna în deajuns pe frații noștri săteni, ca să înlăture frica de doctor — frică fără rost — și să-și pună toată încrederea în el, ca atunci când se simt atinși de vr'o boală, să nu stea un minut la gânduri, ci să se arată doctorului, care este priceput, căci a învățat o viață întreagă ca să fie folositor omenirii.

Aceasta spre binele lor și al țării în care trăim.

Constantin I. Oproiu.

Normaist.

Scrumul de tutun. Scrumul de tutun e foarte bun pentru curățirea metalelor. Obiectele de metal frecate să fac strălucitoare ca cele de nichel. Smalțul asemenea se face frumos când îl frecăm cu scrum.

Cronica agricolă, comercială și economică.

Toți agricultorii noștri, ce au dorit, au câștigat. Au dorit să cază zăpadă peste câmpurile noastre mănoase, zăpada a căzut destulă și încă în multe localități.

Această pătură albă de zăpadă a asigurat toate semănăturile de toamnă în contra unor înghețuri prea mari, ca și în contra șoarecilor ce s'au prea înmulțit în unele localități ale țării.

Sub pătura de zăpadă, semănăturile făcute mai târziu și cari n'au putut răsări, sub această pătură, având aer, căldură și umezeală destulă, vor putea răsări și vegeta tot atât de bine ca și semănăturile deja răsărite. Așa că după întinderea semănăturilor ce s'a făcut în această toamnă destul de bună pentru astfel de semănături, și după stratul de zăpadă ce le acoperă, și fără ca ele să fi fost expuse unui frig mare până la căderea zăpezei dela începutul acestei luni, putem prevedea că și în anul care vine vom avea o recoltă bună. Totuși în această privință, rezultatul depinde și de starea timpului din lunile de primăvară, după cum va fi mai ploios sau mai secetos. În tot cazul, recolta grâului este asigurată, chiar cu cățătimea de apă ce va mai cădea în decursul acestei ierni.

În celelalte țări din Europa, ca și în Statele-Unite, semănăturile de toamnă până în prezent, se află în stare bună ca și la noi, iar întru cât privește recolta de grâu din Australia, se crede a fi mai mică de cum se prevedea de către agricultorii acelei țări.

Târgurile noastre.

Cu începutul acestei luni, a încetat adevăratul export de cereale dela noi din țară pentru străinătate. Așa că acum cele mai multe vânzări se fac pentru începutul campaniei comerciale agricole a anului viitor. Probabil că din această cauză prețurile la unele produse agricole, cu începutul acestei luni, s'au mai micșorat.

Iată în rezumat prețul mijlociu cu care s'au vândut toate produsele noastre agricole din târgul din Brăila dela începutul acestei luni și până la această dată:

Grâul, suta de kgr. s'a vândut cu	11—14 lei și 30 ct.
Porumbul » » »	7—10 » » — »
Cincuantin » » »	9—10 » » — »
Orzul » » »	10—11 » » 80, »
Ovăzul » » »	11 » » 80 »
Orzoaica » » »	11 » » 60 »
Secara » » »	10—11 » » 50 »
Fasolea » » »	18 » » 75 »
Semințe de in » » »	21 » » 75 »

La târgul din București (Obor).

Grâul de calitate bună se vinde cu 60 — 65 lei chila; de calitate mai slabă cu 50 — 60 lei chila; orzul se vinde cu 42—48 lei chila; ovăzul cu 37—44 lei chila; porumb vechiu cu 44—50 lei chila; iar porumb nou cu 38—44 lei chila.

Prețul nutrețurilor.

Fânul cel mai bun se vinde cu 60 — 64 lei mia de kilograme; cel de calitate inferioară cu 46—60 lei mia de kgr.; fânul de meiu păsăresc, se vinde cu 44—50 lei mia de kgr.; iar paiele de grâu, etc. cu 19—30 de lei mia de kgr.

Prețul vitelor.

Boii buni se vând cu 500—600 lei perechia; boii de jug cu 280 — 400 lei perechia; iar prețul vacilor variază dela 80 — 200 lei una.

Caii de trăsură buni se vând cu 300 — 500 lei perechia; iar caii de rând cu 80—200 lei perechia.

Prețul lemnului.

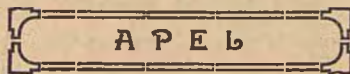
Lemnele de cer cojite, se vând cu 27—28 lei mia de kilograme; cele necojite se vând cu 25 — 27 lei mia de kgr.; iar lemnele numite de șleau (amestecătură din toate esențele de lemn), se vând cu 22—25 mia de kilograme. Inșă la cele mai multe magazine de lemne din București, lemnele se vând cu 36—40 lei, fără a se ține socoteală de calitatea lemnului.

Cu acest preț, proprietarii de magazine cu lemne, exploatează pe omul sărac, mai cu seamă astăzi când câștigă banul cu mai multă greutate, în mod nu tocmai potrivit cu starea noastră economică. Dar, ceea ce se face cu lemnele, se face și cu pâinea, fără a se lua măsuri din partea celor în drept, sub cuvânt că comerțul este liber.

Târgurile străine.

Afacerile cu cereale ca și prețurile în aceste târguri, n'au nici o însemnătate, și întru cât privește prețurile sunt aproape aceleași pe cari le-am publicat în «Albina» din luna Noemvrie

V. S. Moga

Mai mulți agricultori dornici de luminarea lor și a consătenilor lor, am înjgebat o mică bibliotecă

Vor rămâne întipărite în inimile noastre și scrise într'un registru spre eternă amintire, numele acelor bine-voitori ai neamului românesc, care ne vor încuraja, trimițându-ne carti ori reviste folositoare, pentru care mai dinainte le mulțumim.

D-tru Dumitriu

com. Titulești. Gara Potcoava.

ISTORIA INSTRUCȚIUNII ȘI A EDUCAȚIUNII

DE

FRANÇOIS GUEX

Spre a face o dare de seamă cum ar trebui asupra unei lucrări așa de importantă, ca *Istoria instrucțiunii și a educațiunii* pe care de curând a dat-o la lumină savantul profesor și pedagog elvețian, d-l *François Guex*, bine înțeles, că nu este de ajuns un articol de revistă. Va trebui, poate, ca mai târziu, să reluăm în analiză unul câte unul capitoarele cele mai principale și să le studiem cu deamănuntul.

Deocamdată ne mărginim în cadul restrâns al revistei «*Albina*» să semnalăm cititorilor și abonaților acestei răspândite și preamult gustate reviste, impresia ce ne-a lăsat prima lectură a operei d-lui profesor Guex și să rugăm pe cititori, să ne ierte, dacă nu le vom prezenta în cele ce urmează tot folosul ce s'ar putea trage din această sursă a progreselor și a lipsurilor realizate pe tărâmul instrucției și al educației la toate popoarele din antichitate și până în zilele noastre.

Un pedagog elvețian este liber de orice considerațiuni exterioare și, deci, mai în măsură decât oricare altul spre a scrie o istorie generală a pedagogiei în care să aprecieze cu imparțialitate școalele și diferitele sisteme de instrucție și de educație, cari au văzut lumina zilei și au trăit un timp oarecare, din diversele state civilizate.

Știut este că țara clasică a pedagogiei e Germania. Locul dominant ce ocupă în știința educațiunii de cele mai adesea ori conduce pe scriitorii germani a ignora sau a neglija munca desfășurată pe acest teren aiurea și în special în Franța. La autorii francezi ni se relevează aceiași lacună. Mișcarea intensă creată de marele pedagog de Oldenburg, *J F Herbart*, care domină și până azi metodele școlare germane, ocupă în operele pedagogilor francezi un loc prea restrâns. În aceste fapte se întrevede prea lămurit, opoziția geniului național. În materie de educație și instrucție, ca și n'nr'altele, Elveției îi revine meritul de a juca un rol intermediar, o punte de trecere între pedagogia germană și între cea franceză.

Ca unul care am avut fericirea ca să fiu timp mai bine de 2 ani elevul magistrului, François Guex, am convingerea că prea puțin mai bine ca acest pedagog ar fi fost în condițiuni mai potrivite, spre a face un studiu comparat cum și critica sistemelor ca și a doctrinelor propuse și temeinic argumentate în opera de care ne preocupăm aci. D-l Guex cunoaște bine Germania prin faptul, că a studiat pedagogia și filozofia la Iena aproape 5 ani, sub direcția ilustrului pedagog Stoy, elevul sincer și devotat al lui Herbart. Cunoaște de asemenea și Franța, având legături personale cu principalii pedagogi ai ei. Pe lângă aceasta d-l Guex după o serie de *memorii* asupra lui *Pr. Girard și Pestalozzi*, asupra *institutorului elvețian*, asupra *școlai Elveției Romande*, asupra *marelui Herbart* și mai ales, după *rapoartele* cu cari a fost însărcinat de Consiliul Federal elvețian cu ocaziunea expozițiunii din Geneva (1896) și a expoziției dela Paris din 1900, d-sa ne dă de abia astăzi o operă

mult mai considerabilă, fruct al unor studii aprofundate, al unei experiențe îndelungate și plină de răbdătoare cercetări. Într'un cuvânt *Istoria instrucțiunii și a educațiunii* este opera întregii sale vieți profesionale de peste 25 de ani.

Sarcina de a face cunoscut onoraților cititori ai «*Albinei*» opera d-lui profesor Guex, ne produce o emoțiune de mândrie, dar și de recunoștință totdeodată.

Dispoziția clară a cărții face consultarea ei cât se poate de lesnicioasă și de profitabilă. Intreaga lucrare este divizată în 2 mari părți: *Pedagogia înainte și după Christos* este prima parte; iar secunda parte o formează 2 mari perioade, și anume:

a) *Perioada precedentă Reformei* și b) *Perioada care începe dela Reforma religioasă până în ziua de astăzi*. Asupra educațiunii popoarelor vechi: Chinezi, Indieni, Egipteni, Perși și Ebrei, d-l Guex, se oprește prea puțin. Rezervă însă câte un important capitol asupra educațiunii și instrucțiunii Grecilor și Romanilor. Această repede ochire, o motivează autorul pe faptul că școala modernă nimic nu poate câștiga din inspirațiunea sistemelor în uz la popoarele din antichitate și din evul mediu. Ceeace ne e de folos a cunoaște mai imediat, nu poate fi decât mișcarea ideilor moderne. Și de aceea consacra nu mai puțin de 446 pagini secolului al XVIII și al XIX. Apoi într'un ultim capitol (al XXX) autorul nostru trece în revistă principalele școli pedagogice din zilele noastre ca: *școala sau curentul clasic, școala Tolstoiană sau curentul negativ, curentul moderat sau pedagogia solidarității și în fine curentul pur științific sau școala fiziologică psihologică experimentală*.

Printr'acest remarcabil și documentat capitol pedagogul elvețian cu deosebită competență și claritate pune pe cititor în curent cu tot ce se petrece azi, pe terenul științei educațiunii în *Europa* și în *America*. În fine ne dă un apendice de 72 pagini în care autorul ne zugrăvește istoria instrucției și a educației în patria sa, Elveția, din vremile cele mai depărtate până astăzi. După acest apendice un index al principalelor opere în materia respectivă, nu fără valoare poate fi pentru corpul nostru învățătoresc în genere.

Acesta este cuprinsul operii d-lui Guex, pe care citind-o și recitind-o, un regret ne stăpânește: anume acela, că pe când fiecare dintre noi eram pe băncile școalei speciale, n'am avut norocul de a avea la îndemână o asemenea prețioasă și conștiincioasă călăuză; despre care, terminând îmi permit a ruga pe cititorii acestor rânduri zicând: mult vă va folosi citirea acestei opere, mai ales, meditănd asupra ei și pătrunzându-vă de spiritul și sfaturile autorului ei. Cel ce scrie aceste rânduri și care are pe umeri o carieră didactică de peste 2 decenii, vă asigură că nu veți regreta nici timpul, nici sacrificiul bănesc întrebuițat.

Ștef. Kiritzescu.

institutor, București.

— Interesul în parte, e cel mai mare vrăjmaș binelui obștesc.

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

Păunul.

Ceeace distinge mai mult pe *păuni* de toate celelalte păsări de curte e coada cea mare și frumoasă cu care natura i-a înzestrat.

Această coadă alcătuită din pene lungi, late și stufoase, având colorile cele mai bogate, se poate ridica și respira întocmai ca coada curcanului. Când privește cineva această măreață mantie, unde purpura și aurul se unesc între sine dându-ne colorile schimbătoare ale smaraldului; când vede ochii nenumărați și străluciți cari sunt presarați pe penele coadei, nu poate să nu admire pasărea care întrunește atâtea minuni.

* * *

Păunul a fost cunoscut din cea mai înaltă antichitate; căci el este citat în Biblie ca unul din produsele cele mai prețioase aduse din Asia de flotele regelui Solomon. În urma expedițiunii lui Alecsandru cel mare în India, și-a făcut Păunul apariție în Grecia. Alecsandru cel Mare a fost atât de uimit la vederea acestor păsări încât oprî pe soldații săi să leucidă, sub pedepsele cele mai severe. Păunii tură timp îndelungat foarte rari la Atena și foarte scumpi; poporul orașelor vecine alergă cu gloata la Atena să privească aceste paseri ne mai văzute până atunci.

Dela Greci păunii trecură la Romani, dar aceștia nu întârziară a-i face să figureze în lista de bucate la banchelelor lor. Indată însă păunii se înmulțiră la curțile patricienilor bogați și s'au văzut împărați, ca Vitelius și Heliogabal, poruncind să li se servească feluri de bucate din capete de păuni sau din creeri de păuni. Astfel prețul acestor paseri deveni neînchipuit de mare la Roma. Puțin câte puțin obiceiul se răspândi în tot imperiul și apoi în toată Europa

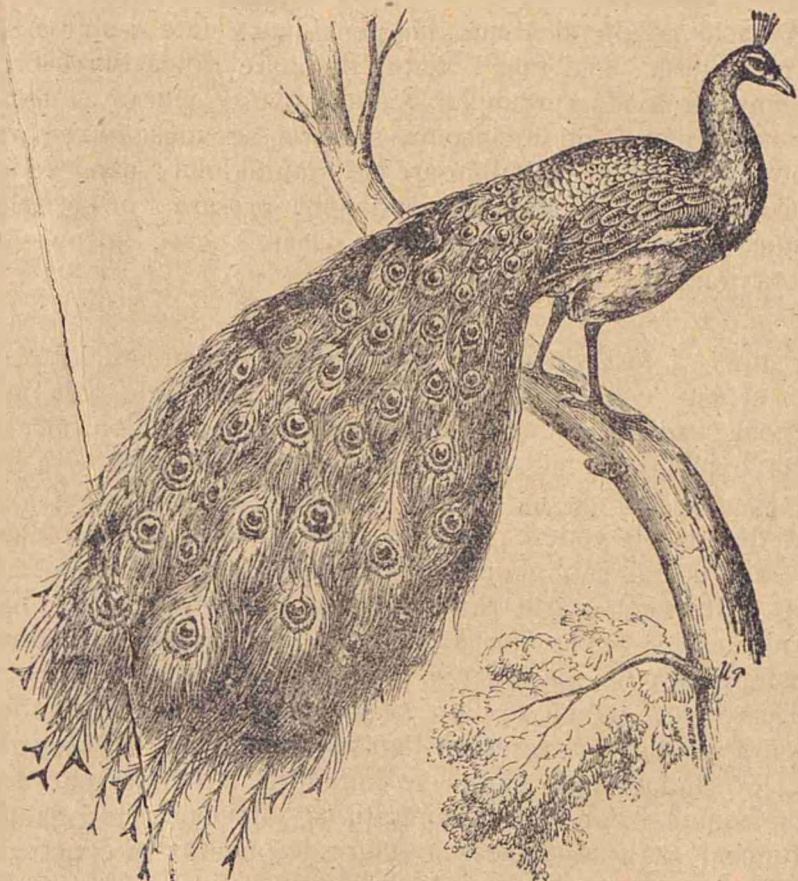
* * *

Timp de seculi, carnea păunilor gustoasă și delicată a fost foarte prețuită; dar și importanța fasanului și mai târziu a curcanului, i-a mai scăzut valoarea. Astăzi păunii sunt

crescuți mai mult pentru plăcerea vederii și rareori se dau la masă.

Prin India și prin archipelagul indian se găsesc păuni sălbatici trăind în cete mari, în desimea pădurilor.

Păunul aleargă cu o repeziune atât de mare încât adeseori scapă de urmărirea cârdurilor de vânători; dar el se ridică cu greu în aer și zboară cu foarte multă greutate, deși de altfel e în stare să străbată depărtări destul

Păun.

de mari. El se nutrește cu tot felul de grăunțe pe care le înghite fără să le strivească, fără să le macine. Seara se urcă pe vârfurile celor mai înalți arbori, spre a se odihni în timpul nopții.

Această plăcere pentru locurile înalte o au și păunii domestici.

El e o pasăre stricătoare : prăpădește câmpiile cultivate și straturile cu legume și cu flori.

*
*
*

Păunul scoate din timp în timp, câte un strigăt asurzitor, care ți se pare și mai urât când te uiți la penele lui cele frumoase.

E o pasăre foarte mândră și când simte că-l privește cineva, își desfășură cu cea mai mare mulțumire sufletească toate podoabele, toate bogățiile minunatei sale cozi.

Pe la sfârșitul lui August frumoasele sale pene cad, dar îi cresc din nou primăvara. S'ar putea zice că păunul, rușinat că a pierdut ceea ce îl făcea să se mândrească, se lezește de privirile omului. Aceasta se explică însă mai bine prin aceea că vremea năpârlirii pentru această pasăre ca și pentru toate celelalte este o perioadă de o adevărată boală.

*
*
*

Femela păunului sălbatic depune dela 20—30 ouă într'o groapă săpată în pământ. Ea face mai puține în stare domestică : pune șase, mult zece ouă. Femela caută în toate chipurile a-și ascunde cuibul de cercetările bărbatului ei, care îi sfarmă ouăle când le găsește. Clocirea ține dela 27 până la 30 zile. Puii urmează pe mama lor de îndată ce se nasc. La șase luni, ei sunt socotiți de adulți, iar la trei ani au ajuns la completa lor dezvoltare.

*
*
*

Păunul trăește dela 25—30 ani ; pe nedrept unii autori i-au atribuit o viață de un secol.

A. Vântul.

Pentru domnii abonați.

Suntem deja în a treia lună a anului al X-lea al revistei, rugăm dar pe stimații noștri abonați a ne trimite prin mandat poștal costul abonamentului. Pe d-nii abonați cari ne datoresc din trecut îi rugăm a-și achita datoriile. Împrejurările sunt destul de favorabile pentru ca numai cei rău voitori să mai facă greutăți ; iar noi am fost destul de în-găduitori.

Administrația.

Din activitatea Cercurilor culturale.

Duminică, 26 Noemvrie a. c., a avut loc întrunirea membrilor cercului «Orlea», Romanai. Numărul membrilor eră de 11.

La ședințe, a luat parte și d-nu controlor al Băncilor populare din Romanai.

Ședința intimă s'a ținut la orele 10—12 a. m.

La orele 3 p. m. se deschide ședința publică, în fața unei numeroase adunări, din care n'a lipsit d-l primar M. Postelnicu, însoțit de întreg Consiliul comunal, răspunzând la apelul făcut de d-ra Staicu.

Elevii cântă «Deșteaptă-te Române», după care d-nu Călin, (Gura Padinei), vorbește despre «Instrucția militară în școli». Apoi d-na M. Călin, (Gura Padinei), urmează cu conferința d-sale despre «Educația poporului».

Elevii școlaei sub conducerea d-rei Staicu reprezintă piesa teatrală: «Povestea vorbeii» de Rădulescu Niger, în cari se arată în deosebi: «Lenea și sărăcia». Elevii au executat mai multe exerciții militare.

D-ra învățătoare Staicu, (Orlea), desfășoară conferința d-sale despre «Munca și meseriile la sate».

D-nu controlor al băncilor din Romanai, vorbește despre «Băncile populare». Doi elevi, o elevă și un elev, spun: dialogul «Femea bețivului».

Intre actele piesei s'a cântat «Imnul Regal» și «Dela Dunăre la Sena».

Ședința se închide cu mulțumiri aduse întregi adunări, de către d-ra Staicu, iar poporul mulțumește din inimă pentru cele auzite și văzute.

IDEI ȘI PROPUNERI

Legea pentru fabricarea și vânzarea lumânărilor de ceară curată, ia preoților dreptul de a mai fabrica sau vinde lumânări credincioșilor, pentru motivul că nu mai pot coreapunde chemării lor oficiale.

Această meserie, ar fi să o aibă cântăreții bisericești, cari având un mic salariu de 11 lei lunar, să se bucure cel puțin de un rabat și să li să dea voie să vândă lumânări sub firma unei fabrici autorizate de Stat și să întreție și pangarele pe la biserici.

Cu acest prilej s'ar înlătură și răul, că omul ducându-se să și cumpere o lumânare dela cârciumă, nu se poate până să nu bea și un rachiu, fiind ademeniți țărani de spuzenia de cârciumari cari sunt cea mai mare parte streini. Cântăreții ar primi cu bucurie să plătească și taxa cuvenită, conform aliniatelor din art. 3 al menționatei legi.

Cronica Săptămânii.

Răspunsul M. Sale Regelui la adresa Senatului.

Comisiunea Senatului pentru înmânarea Adresei de răspuns la Mesagiul Tronului a fost primită Duminică 10 Decemvrie, orele 12, la Palatul Regal.

Comisiunea, compusă din d-nii: N. Economu, vicepreședintele Senatului, I. Găvănescu, dr. C. I. Istrati, dr. C. Severeanu, Gr. Tocilescu și alți membri ai Senatului, a plecat dela Senat cu o escortă de jandarmi călări.

M. S. Regele a primit pe reprezentanții maturului corp cu ceremonialul obicinuit.

După ce vicepreședintele Senatului, d-l N. Economu a citit cuprinsul Adresei de răspuns la Mesagiul, M. S. Regele a pronunțat cuvântarea următoare :

*Domnule Președinte,
Domnilor Senatori,*

Sunt adânc mișcat de mărturisirile de dragoste ce ni le aduce Senatul în cuvinte așa de înalte și măgulitoare, ca un credincios răsunset al sentimentului țării.

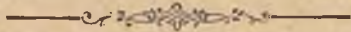
Recunoștința noastră trebuie mai întâiu îndreptată către bunul Dumnezeu pentru bine-cuvântările revărsate cu atâta belșug asupra lungiei Mele domnii, către marii noștri bărbați de Stat ale căror sfaturi patriotice ne-au luminat calea,—câte voci nica Noastră armată, totdeauna gata a-și împlini datoria și a se arăta vrednică de iubirea și de jertfele țării pentru dânsa, către scumpul Nostru Popor, în sfârșit, care nu așteptă și nu cereă decât liniștea, dreptatea și statornicia spre a-și desfășura minunatele însușiri de muncă și propășire ce le-am admirat cu toții în Expoziția noastră națională.

Această frumoasă Expoziție la închiderea căreia ași fi dorit să fiu față spre a mulțumi călduros tutulor acelor care au contribuit la isbânda ei,—va rămâne un neprețuit câștig moral și material, un îmbold puternic de a păși înainte pe căile sănătoase ce ne-am tras și o încredințare mai mult, că singura temelie trainică a viitorului nostru este ocrotirea muncii și ridicarea claselor producătoare.

De aceea salut cu o vie bucurie toate măsurile de ușurare, de dreptate și de întărire ce veți lua întru acest sfârșit, căci scumpa noastră Românie va fi cu atât mai puternică cu cât toți fiii ei, de o potrivă, vor avea mai mult cuvânt de a o iubi și apăra.

Din tot sufletul vă reînnoesc, domnilor senatori, sincerile Mele mulțumiri pentru călduroasele urări ce ne-ați adus Mie și Familiei Mele.

În urmă, comisiunea a plecat dela palat cu acelaș ceremonial, înapoiindu-se la Senat.

Informațiuni.

Comitetul de redacție, în dorința de a face cât mai interesantă revista și a răspunde încrederei scumpilor ei abonați, va da în unul din numerele cele mai apropiate, ca supliment, un tablou frumos în culori, datorit talentatului nostru pictor, Costin Petrescu, reprezentând pe M. S. Regele la Plevna în vizita făcută de M. Sa în anul 1904.

În numărul viitor vom comunica data precisă când se va expedia tabloul, acum fiind în lucru.

— Știrile primite la ministerul de interne și la cel de domenii, arată că a căzut zăpadă în toată țara.

Atât în Muntenia cât și în Moldova, lanurile sunt acoperite de

un strat de zăpadă gros de vre-o două palme, care apără semănăturile de ger. Bătrânii spun că și în anul ce vine va fi pentru țară un an îmbelșugat.

= Ministerul Domeniilor a hotărît a înființa o pepinieră de vițe și de pomi roditori în județul Dâmbovița.

= D-l Ion Kalinderu, administratorul Domeniului Coroanei, a donat pentru Infirmeria comunei Șegarcea, Dolj, instrumente chirurgicale în valoare de 600 lei.

= Ministerul Instrucțiunii publice va trimite în vara anului acesta școlar, doi învățători, cari se ocupă cu creșterea viermilor de mătase, la Grignon (în Franța), unde există una din cele mai sistematice culturi.

Învățătorii vor urmări cursurile acestei școli timp de șase luni.

= D-l Ed. Caudella, fost director și profesor la Conservatorul din Iași, a fost medaliat zilele acestea cu medalia «Răsplata Muncii» cl. I, pentru meritele sale didactice.

= În «Monitorul Oficial» de astăzi se publică o listă de 140 de învățători și învățătoare cari, reușind la examenul de înaintare pe loc, vor fi plătiți cu 130 lei lunar.

Un examen pentru obținerea titlului definitiv se va ține cu începere dela 15 Martie 1907, pentru institutorii și învățătorii cari vor avea 3 ani împliniți de când funcționează cu titlul provizoriu în învățământ.

= Două comisuni de institutori din Capitală, au prezentat d-lor miniștri de finanțe și de instrucție, un memoriu din partea membrilor corpului didactic urban.

Prin acest memoriu, institutorii având în vedere scumpirea traiului și greutatea vieții, cer ca lefurile să le fie mărite la suma la care fusese înainte de criza financiară din 1899.

Un asemenea memoriu a fost prezentat și Adunării Deputaților, prin d-l președinte respectiv.

= Un comitet de învățători din jud. Ilfov, în numele învățătorilor din țară, a prezentat d-lui ministru al instrucțiunii și al finanțelor, și președintelui Camerei, un memoriu pentru îmbunătățirea stărei lor materiale. Memoriul a fost înaintat comisiei bugetare.

= În comuna Berești, din jud. Covurlui, s'a înființat o brutărie cooperativă, al cărei capital se urecă la 2.000 lei. Din venitul ei se va da săracilor gratuit câte 20 pâini în fiecare zi.

= Zăpada acoperind câmpurile și șoarecii ne mai făcând de o cam dată stricăciuni semănăturilor, ministerul Domeniilor nu mai distribuie cultura muritică până la topirea zăpezii, când în urma măsurilor luate, se va putea satisface imediat toate cererile. Până atunci se vor distribui culturi numai pentru distrugerea șoarecilor mici din locuințe și magazii cu produse.

= În comuna Jugur din județul Muscel, s'a înființat o bancă populară cu numele «Jugurul», care numără 44 membri cu un capital subscris de lei 5.300. Capital vărsat lei 2.360, din care s'a dat cu împrumut la 31 persoane lei 2.200.

Inițiatorii înființării a fost d-l C. A. Berendei, proprietar, Ioan Ștefănescu și N. I. Ghinescu, învățători.

Imprumutată pe societari cu 8% pe an și pe nesocietari cu 10%.

Președinte de onoare este d-l C. A. Berendei; președinte activ, Ioan Ștefănescu; casier-comptabil N. I. Ghinescu.

— La licitația ținută în ziua de 24 Noemvrie 1906, pentru aprovizionarea a 500 căruțe sistem «Dobrogean» cu care urmează a se înzestră veteranii împroprietăriți și stabiliți în Dobrogea, neoferindu-se prețuri avantajoase, în ziua de 22 Decemvrie 1906 ora 10 a. m., se va ține o nouă licitație publică în localul Administrațiunei Domniilor Statului din Dobrogea, Constanța, strada Remus Opreanu No. 15.

Condițiunile generale referitoare la modul de construcție și predarea acestor unelte se pot vedea în ori ce zi dela 9 — 12 a. m. și dela 3 — 6 p. m. la biroul veteranilor din administrație.

Inștiințare.

Din cauza numărului mare de sărbători ce cad între Crăciun și Anul nou și după Anul nou, va trebui și anul acesta — ca și în trecut — să scoatem numere duble. De aceea la 24 Decemvrie abonații noștri vor primi No. 13 și 14 cu data de 24 Decemvrie și 31 Decemvrie 1906, iar No. 15 și 16 cu data de 7 și 14 Ianuarie 1907 îl vor primi la 14 Ianuarie 1907; adică vom da un număr cu o săptămână înainte de termen și altul cu o săptămână în urmă.

Păstrarea semințelor de pomi.

Pomii se înmulțesc de obicei prin sămânță. Trebuie să fim însă băgători de seamă la păstrarea semințelor. Un mijloc bun este și următorul. Toamna punem într'o lădiță ori într'o oală o pătură de nisip umed, apoi un șir de semințe, după aceea nisip, iarăși semințe, și tot astfel, până când le așezăm pe toate.

Iarna punem semințele astfel așezate, într'un loc calduț, ca să nu înghețe. Primăvara, căutând la semințe, le vom găsi încolțite. Le scoatem afară cu grijă și le sădim într'un pământ bine pregătit, pe care îl vom uda din vreme în vreme.

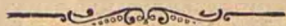
Păstrând semințele în acest chip, prea puține se vor strică ori nu vor încolți.

Dar de Crăciun.

Cel mai faimos și mai potrivit Dar de Crăciun pentru copiii dela 6—14 ani este: „*Biblioteca copiilor*“ de A. O. Maior. Vol. I și II. Acest volume cuprind: piese de teatru, bazme, povestiri și numeroase ilustrațiuni.

Se află de vânzare la orice librărie românească din Ungaria și România sau la Administrația revistei «Luceafărul», Sibiu (Nagyzeben), Schewigasse 2.

Prețul: 1 cor. 60 bani sau 2 lei. Plus porto poștal 20 bani.

MULȚUMIRI

D-l Mihail D. Popescu, învățător, în numele elevilor, absolvenților și sătenilor aduce călduroase mulțumiri d-lui General Al. Angelescu, proprietar în comuna Poenarii-Burchii Prahova, care din propria domniei sale inițiativă, a plătit trénu și intrarea la expoziție la 15 elevi și absolvenți precum și la 45 oameni ce au muncit în mod conștiincios pe moșie.

= D-l P. Voinea, învățător, aduce vii mulțumiri Onor Administrației Domeniului Coroanei, care a bine-voit a donă bibliotecii școlii din Slobozia-Ciurea, județul Iași 70 (șapte-zeci) volume din cărțile de știință și literatură cele mai alese și cele mai folositoare.

= D-l Mihail S. Alexandrescu dirigintele școlii din comuna Ulmi pl. Ciocănești județul Ialomița, aduce mulțumiri d-lui Stăte Vavechis, domiciliat în comuna Ulmi județul Ialomița, pentru că a avut bunătatea de a abonă școala din numita comună la prețioasa și mult folositoare revistă «Albina», pe anul 1906—1907.

LICITAȚIUNI

În ziua de 16 Ianuarie 1907, ora 10¹/₂ a. m. se va ține la Eforie, B-dul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise, cum și la primăria com. Păcureți din județul Prahova, pentru concedarea spre exploatare a puțurilor și instalațiilor petrolifere dela Ochisoru, moșia Sarasca, Mațița și Delnița, județul Prahova, pe termen de 5 ani, cu începere dela data aprobării.

Garanția provizorie pentru admitere la licitație va fi de lei 200

Supra oferte și oferte condiționate nu se primesc.

Condițiunile speciale cum și cele generale se pot vedea la serviciul Domenial, secția Bunurilor, în toate zilele de lucru, între orele 10¹/₂ — 12¹/₂ a. m.

— Ispită sufletului tău adeseori să faci, ca niciodată în greșală să cazii.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucră pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, mare proprietar, fost senator. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar. — *Secretar*, Const. Ianu, profesor secundar, fost inspector școlar. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

D-I H. Gheorghiu (str. Orzari 27, București), 2 lei; G. C. Rădulescu (Calea Călărășilor 194, București), 1 leu; M. Dimitriadî (str. Orzari 62^a București), 2 lei; Panait N. Budu, delegat, (str. Prelungirea Popa-Nan 2, București), 2 lei; I. Catzian (str. Labirint 122, București), 2 lei; C. Catzian (str. Străbună 9, București), 1 leu; Gh. Serineanu (Prelungirea Popa Nan 2, București), 2 lei; Victor Protopopescu (Dinicu Ghica 25, București), 2 lei; Marin Marinescu, institutor, (Fracmanzonă 68, București), 2 lei; C. Georgiadi (Luter 21, București), 2 lei; Blanche Niculescu Barrierii 7, București), 2 lei; M. Capeleanu (B-dul Dinicu Golescu 5, București), 2 lei; S. Papadopol (Cotroceni, București), 2 lei; Căpitan Mărăcincanu (șoseaua Panduri 95, București), 2 lei; V. Condescu (Alea Ana Davila, București), 2 lei; Rozina S. Cernei (Tg. Neamțu), 2 lei; Vasile Ionescu (Tg. Neamțu), 2 lei; Francisc Mayer (Tg. Neamțu), 2 lei; Gheorghe Eiven (Tg. Neamțu), 2 lei; Nicolae Pușcariu (Tg. Neamțu), 2 lei; Dr. A. Cornelson (Tg. Neamțu), 2 lei; Negoescu Gr. (Sf. Apostoli 31, București), 2 lei; G. N. Ioanin (Mihailu Vodă 25, București), 2 lei; G. Craiu (Palas, București), 2 lei; Florizel Livian (Vânătorului 23, București), 2 lei; Anghel Demetrescu (Vânătorului 23, București), 2 lei; Eugenia Libert (Iancului 4, București), 2 lei; Hanrieta Zaharia (B-dul Pake București), G. Dianu (B-dul Pake 58, București), 4 lei; Panait I. Volănescu învățător, (Monteoru-Buzău), 1 leu; Iosef Hanner (Monteoru-Buzău), 1 leu; Ieremie Știrbei (Monteoru-Buzău), 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1906 și până în prezent este de 2100; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 11.470 lei și 95 bani.

(Va urmă în numărul viitor).

NICOLAE RUPAN

Biblioteca Școlii com. Cocioac,
jud. Ilfov

București.

prin gara Perieș.

TE, GHETE, GHETE ■

mol și tari, culori și negre

primesc zilnic

Noutăți diferite.

pentru Dame, Bărbați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52-33

A P E L

Comitetul pentru înființarea unei biblioteci populare pe lângă școala de băeți din Câmpina, compus din :

Președinte, **B. P. Hășdău.**

Membri: *I. T. Ionescu*, primarul orașului Câmpina. — *Dr. S. Aisinman* și *L. Winkler*, directorii societății «Steaua Română». — *G. Ștefănescu*, exploatare de petrol și fost primar. — *H. F. Braun* și inginer *C. Mircea*, directorii societății «Câmpina-Moreni». — *Dr. N. Ruban*. — Avocatul *G. Dumitrescu* și *C. R. Bărbăcioru*, cel d'întăiu jurisconsult, și cel de al doilea inginer șef la soc. «Steaua Română». — *D. Ștefănescu*, judecătorul de pace, al pl. Prahovei. — Ing. *G. Ciobanu*, președintele Uniunii maștrilor sondori. — Inginer sondor *P. H. Paul* și directorul școlii de băeți *An. Scripcă*, casier și bibliotecar, fac un călduros apel la librării, editorii și autorii din țară, ca-să dăruiescă bibliotecii : cărți, reviste etc. care ar pntea ajuta la luminarea mulțimei din acest centru al industriei petrolifere.

Toate cărțile pe cari d-nii librării, autori, editori și voitori de bine, ar voi să le dea pentru această bibliotecă, sunt rugați să le trimită *Administrației revistei noastre str. Mântuleasa, No. 9*, București, pe care comitetul de mai sus, a însărcinat-o cu strângerea cărților ce se vor dăru.

Inst. de Arte Grafice Carol Găbiș-sor Rasidescu, Str. Doamnei 16. — 17.615.